

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 6605/2025
28.05.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ... , са боравиштем у ... , чији је пуномоћник Александар Милић, адвокат из ... , против тужене ББ из ... , чији је пуномоћник Лисавета Обрадовић, адвокат из ... , ради одређивања мере заштите од насиља у породици, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 486/24 од 29.01.2025. године, у седници одржаној 28.05.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 486/24 од 29.01.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Неготину П2 99/24 од 02.10.2024. године, усвојен је тужбени захтев тужиоца и утврђено да је тужена према тужиоцу извршила насиље у породици дана 15.03.2024. године и дана 16.03.2024. године и одређена је мера заштите од насиља у породици, тако што је туженој забрањено даље узнемиравање тужиоца, дрским и злонамерним понашањем и претњом на било који начин (став први изреке). Одређено је да ће заштитна мера трајати годину дана, а може се продужити све док не престану разлози због којих је мера одређена (став други изреке). Одређено је да жалба не задржава извршење пресуде о одређивању мере заштите од насиља у породици (став трећи изреке). Одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд као меру заштите од насиља у породици изрекне меру забране приближавања тужиоцу на растојању ближе од 200 метара, да приступи на истом растојању око места становања тужиоца код помоћног објекта и дворишту у ... , као и да наложи да се тужена исели из куће, домаћинства и дворишта у ... , где живи са тужиоцем, у року од 24 сата од пријема пресуде под претњом извршења (став четврти изреке). Обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати 121.500,00 динара (став пети изреке).

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж2 486/24 од 29.01.2025. године, одбијене су, као неосноване жалбе странака и потврђена пресуда Основног суда у Неготину П2 99/24 од 02.10.2024. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, битних повреда одредаба парничног поступка учињених у поступку пред другостепеним судом из члана 374. став 1. у вези члана 396. став 1. ЗПП и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона парничном поступку - ЗПП („Службени гласник Републике Србије“ број 72/11 ... 10/23) у вези члана 202. Породичног закона („Службени гласник Републике Србије“ број 72/11 ... 10/23) и утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Супротно наводима ревизије другостепени суд није учинио повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 396. ЗПП, с обзиром на то да је ценио све битне жалбене наводе тужене којима се оспорава оцена изведених доказа од стране првостепеног суда и дао разлоге, а нема других битних повреда одредаба парничног поступка које могу бити разлог за изјављивање ревизије у смислу члана 407. став 1. ЗПП. Суштински се ревизијом указује на битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП које нису дозвољен ревизијски разлог.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац и тужена су најпре били у ванбрачној заједници од 2011. до 2014. године, када су закључили брак и у браку били до 2022. године, када је брачна заједница престала, а брак разведен 2023. године. Након развода брака наставили су да живе у истом дворишту у ... , али у засебним објектима, тужилац у породичној стамбеној згради, а тужени у помоћном објекту. Поремећени су им односи и имају нерешене имовинскоправне односе. Дана 15.03.2024. године, након што се вратио са посла негде око 17,00 часова, тужилац је затекао затворену капију, са ланцем и катанцем, које је уклонио и ушао и двориште, а онда је приметио да је аутомобил тужене, који тужена иначе паркира испред гараже, паркиран испред самих улазних врата помоћног објекта у коме тужилац живи, због чега тужилац није могао ући у објекат, па је најпре позвао тужену да помери ауто, међутим она се није одазвала, па је позвао полицију. Полиција је о том догађају сачинила службену белешку и фотографисала лице места. Тужилац је затим уз помоћ једне мотке успео да помери ауто и уђе у објекат у којем живи. Касније, током те вечери, тужена је поново препаркирала возило, такође непосредно уз улаз у објекат тужиоца, како тужилац не би могао да изађе из објекта, па је тужилац ујутро поново позвао полицију, која је дошла, па је тужена тада померила аутомобил како би тужилац могао да изађе из објекта. Полиција је и о томе сачинила службену белешку. Након одласка полиције, а пошто је тужилац хтео да из свог возила паркираног ван дворишта унесе неке ствари, храну и одећу, тужена га је у повратку спречила у томе и тада га је једном металном шипком ударила по шапи десне руке и повредила. У вези те повреде тужилац се одмах обратио лекару, па је лекар хитне медицинске помоћи у Неготину, о тој повреди сачинио извештај 16.03.2024. године у коме је констатовао повреду, као огуљотину на десној руци, при чему је у извештају констатовано и да пацијент наводи да је повреду задобио ударцем шипком од супруге са којом је у разводу.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев и одредио меру заштите од насиља у породици применом одредаба чланова 10, 197, 198. став 3. и 199. Породичног закона.

По становишту другостепеног суда, правилно је првостепени суд применио материјално право из одредбе члана 197. до 199. ПЗ када је утврдио да постоје разлози који оправдавају изрицање мере заштите од насиља у породици.

По оцени Врховног суда неосновано се ревизијом тужене указује на погрешну примену материјалног права.

Код овако утврђеног чињеничног стања, судови основано закључују да описано понашање тужене представља насиље у породици, у смислу члана 197. Породичног закона, па јој је побијаном одлуком правилно изречена мера ради заштите од насиља.

Насиље у породици, дефинисано одредбом члана 197. став 1. Породичног закона („Сл. гласник РС“ број 18/05, 72/11 и 6/15), подразумева понашање којим један члан породице угрожава телесни интегритет, душевно здравље или спокојство другог члана породице, а карактеристични видови насиља (именовани облици насиља), одређени су ставом 2. истог члана, уз одређење да се насиљем у породици сматра и свако друго дрско, безобзирно и злонамерно понашање, које један члан породице испољава према другом члану породице (неименовани облици насиља).

Из утврђеног чињеничног стања, судови основано закључују да се понашање тужене према тужиоцу карактерише као насилничко и које одступа од уобичајног понашања у међусобним односима чланова породице. Испољено понашање тужене угрожава превасходно спокојство тужиоца, али и физичко здравље. Наиме, имајући у виду све околности конкретног случаја, изрицање ове мере заштите од насиља у породици неопходно је како би се тужиоцу пружила заштита и обезбедио мир и спокојство за одређени временски период и као таква представља адекватну меру заштите од насиља према утврђеној врсти и обиму насиља. Законом предвиђене мере заштите нису само казна за учиниоца насиља у породици, већ оне имају и превентивно дејство, јер опомињу и упозоравају учиниоца на то какве га законске последице очекују за случај да убудуће понови своје дело, па као такве делују и у циљу спречавања понављања насилничког понашања. И по оцени надлежног органа старатељства изречена мера заштите од насиља у породици је у конкретном случају оцењена сврсисходном како би могла остварити свој циљ на плану превенције, како посебне тако и опште, а њихов крајњи циљ је заштита породице, као основне, али и најзначајније заједнице људског друштва, како породице као целине, тако и сваког њеног члана појединачно

Ревизијским наводима, понављају се наводи жалбе, које је другостепени суд ценио и правилно закључио да су неосновани. У суштини, ревидент оспорава утврђено чињенично стање, међутим, наводи на којима је ревизија заснована не доводе у сумњу правилност утврђеног чињеничног стања и примене материјалног права садржаног у одредбама Породичног закона које су нижестепени судови правилно применили налазећи да је потребно изрицање тражене мере заштите од насиља у породици.

Из изложених разлога, Врховни суд је одлуку као у изреци ове пресуде донео на основу одредбе члана 414. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**